

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΠΑΞΙΩΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

(Με αφορμή την απώλεια της εκπαιδευτικού Σ.Χ.)

Ποτέ άλλοτε στο πρόσφατο παρελθόν ο αδόκητος και πρόωρος θάνατος μιας συναδέλφου, εκπαιδευτικού δε συγκλόνισε και προβλημάτισε τόσες/τόσους πολλούς εκπαιδευτικούς σε ολόκληρη τη χώρα όσο, ο θάνατος της Σ.Χ. ύστερα από αιμορραγικό εγκεφαλικό επεισόδιο, που όπως φημολογείται προκλήθηκε από την έντονη στενοχώρια, την πίεση και ένταση που δεχόταν στο χώρο εργασίας της.

Ως Παρεμβάσεις ΠΕ δε θα μπορούμε στη θέση του κριτή σε αυτή την τόσο περίπλοκη και λεπτή υπόθεση. Όχι από υπεκφυγή αλλά από αίσθημα ευθύνης τόσο προς την εκλιπούσα συνάδελφό μας όσο και προς τους συναδέλφους του σχολείου της και φυσικά τους μαθητές, που έχουν στοχοποιηθεί δημόσια ως «δολοφόνοι» της. Να επισημάνουμε όμως τη **μεγάλη ευθύνη της Δ/σης Ανατολικής Θεσ/νίκης** που αντί να συμβάλλει στην επίλυση των όποιων προβλημάτων στην εκπαιδευτική κοινότητα, με διακριτικότητα και ενσυναίσθηση, αντίθετα τα οξύνει έχοντας δημιουργήσει ένα περιβάλλον έντονου διοικητισμού, ασφυκτικών πιέσεων και ελέγχου, εργασιακής εξουθένωσης, παραβίασης των εργασιακών και συνδικαλιστικών μας δικαιωμάτων. Κάτω από αυτές τις συνθήκες κάθε προσπάθεια συγκάλυψης και μετάθεσης ευθυνών θα βρει απέναντι όλη την εκπαιδευτική κοινότητα.

Ευθύνη και καθήκον μας είναι να αναδείξουμε τη «μεγάλη εικόνα» στους αντίποδες του ορυμαγδού των αναθεμάτων και του ηθικού πανικού. Αναδύεται πλέον (και δυστυχώς με τραγικό τρόπο) η αβάσταχτη σχολική καθημερινότητα που βιώνουν εκπαιδευτικοί και μαθητές, η οποία καθορίζεται από την αντιεκπαιδευτική πολιτική διάλυσης του δημόσιου σχολείου και διαστρέβλωσης του ρόλου του, την στοχευμένη απαξίωση και συκοφάντηση των εκπαιδευτικών, την αβίωτη κοινωνική πραγματικότητα που επιβάλλουν οι πολιτικές της αφόρητης εκμετάλλευσης και του κυνικού αυταρχισμού, τις ιδεοληψίες εκφασισμού και βαρβαρότητας που διατρέχουν τμήματα της κοινωνίας .

Στο σχολείο της εμπορευματοποίησης - ιδιωτικοποίησης, της αξιολόγησης, της έντασης των ταξικών φραγμών και της ενίσχυσης του εξετασιοκεντρικού του χαρακτήρα, με προγράμματα σπουδών και σχολικά βιβλία που απομακρύνονται από τις πραγματικές μορφωτικές ανάγκες των μαθητών, με πίεση για επιδόσεις και μετρήσιμα αποτελέσματα, **η εκπαιδευτική διαδικασία έχει μετατραπεί πλέον σε μηχανισμό ανταγωνισμού και αποκλεισμού.** Από τα σχολεία μας σήμερα λείπει ο χρόνος και οι στόχοι που αφορούν τον πειραματισμό, την εξερεύνηση, τη δημιουργία, τη συνεργατική μάθηση, την προαγωγή της ψυχικής υγείας, την ανάπτυξη των καλλιτεχνικών και αθλητικών κλίσεων των παιδιών κ.α. Δεν είναι ένα σχολείο της χαράς αλλά της «αγγαρείας»: μια αλλοτριωτική συνθήκη για τους συμμετέχοντες. Οι συλλογικές διαδικασίες υποχωρούν. **Οι ουσιαστικές σχέσεις ανάμεσα σε μαθητές και εκπαιδευτικούς αποδυναμώνονται.** Και η σχολική κοινότητα διαλύεται σε άτομα που καλούνται να διαχειριστούν μόνα τους όλο και πιο σύνθετα προβλήματα.

Ταυτόχρονα υπονομεύονται συστηματικά βασικές δομές στήριξης του δημόσιου σχολείου και των μαθητών, ιδιαίτερα όσων αντιμετωπίζουν αυξημένα μαθησιακά, ψυχολογικά, κοινωνικά προβλήματα με την σταδιακή και γοργή αποδυνάμωση των σχολικών μονάδων από κάθε είδους υποστηρικτικές δομές που θα μπορούσαν να βοηθήσουν στη δημιουργία ενός πραγματικά συμπεριληπτικού σχολείου. Τμήματα ένταξης που υπολειπονται, παράλληλη στήριξη που ουσιαστικά αποψιλώνεται, εκπαιδευτικοί μετακινούμενοι σε πολλά σχολεία, χιλιάδες αναπληρωτές σε μόνιμη ανασφάλεια. Σήμερα στα σχολεία δεν υπάρχουν όχι μόνο ψυχολόγοι, κοινωνικοί λειτουργοί, βοηθητικό προσωπικό κ.α., αλλά, σε πολλές περιπτώσεις δεν υπάρχουν ούτε εκπαιδευτικοί κι ας βρισκόμαστε προς το τέλος της χρονιάς.

Σε ένα τέτοιο πλαίσιο υποβάθμισης των στοιχειωδών υποδομών, αλλά και παιδαγωγικής απο-νοηματοδότησης του Δημόσιου Σχολείου οδηγούνται χιλιάδες παιδιά και γονείς στην (κυβερνητικά κατευθυνόμενη) αντίληψη ότι το σχολείο είναι «χαμένος χρόνος», τα ιδιωτικά σχολεία αξίζουν περισσότερο από τα Δημόσια ή ότι τα φροντιστήρια και τα ιδιαίτερα μαθήματα αξίζουν μόνο, λιπαίνοντας παράλληλα το έδαφος για τη δημιουργία σχολείων νησίδων «αριστείας» (Πρότυπα, Πειραματικά, Ωνάσεια) για επίλεκτους μαθητές εντός του σώματος της Δημόσιας εκπαίδευσης.

Σε αυτό δε, το ήδη επιβαρυνμένο σχολικό περιβάλλον, η κατάσταση γίνεται δυσχερέστερη τα τελευταία χρόνια, καθώς τα παιδιά που έρχονται στις σχολικές αίθουσες, κουβαλούν την ένταση και τα αδιέξοδα μιας κοινωνίας που έχει σηματοθετεί βαθιά από την οικονομική κρίση, την υγειονομική κρίση και την αποσάρθρωση των κοινωνικών δεσμών. Μεγαλώνουν μέσα σε ένα περιβάλλον αβεβαιότητας, πολέμων, κοινωνικής πίεσης, έλλειψης προοπτικής και

οράματος. Με τη δημόσια σφαίρα να κατακλύζεται από εικόνες βίας, πολέμου και κοινωνικής σύγκρουσης. Με τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης να αναπαράγουν διαρκώς τα πρότυπα και τις αξίες του κυρίαρχου ανταγωνιστικού συστήματος, καλλιεργώντας την απομόνωση, την ατομικότητα και την επιθετικότητα αντί της συλλογικότητας και της αλληλεγγύης.

Αλλά και το ίδιο το οικογενειακό περιβάλλον ανατροφής και ανάπτυξης του παιδιού είναι εξαρχής υπονομευμένο σήμερα καθώς δεν υπάρχει καμία απολύτως πολιτική και σχεδιασμός για την οικογένεια και τα προβλήματά της. Παιδιά που μεγαλώνουν μόνα από το πρωινό στο ολοήμερο σχολείο και στη συνέχεια σε ένα φροντιστήριο, χωρίς την τόσο αναγκαία παρουσία γονέων μέχρι αργά το βράδυ. Την ίδια στιγμή η αχαλίνωτη εργασιακή εκμετάλλευση (βλ. 13ωρη εργασία) απαιτεί την συνεχή και αδιάλειπτη παραμονή στο χώρο εργασίας των εργαζόμενων οικογενειαρχών. Σε συνδυασμό με τους μισθούς πείνας και το άγχος της καθημερινής διαβίωσης που αυτοί προκαλούν, γίνεται εύκολα κατανοητή η κρίση της οικογενειακής συμβίωσης και οι συνέπειες της στον ψυχισμό των παιδιών. Η κατάσταση δυσχεραίνει με τον συνεχή εκφασισμό της ελληνικής κοινωνίας μέσω της καταστολής των συνδικαλιστικών και πολιτικών αγώνων αλλά και την επιβολή των -κυβερνητικά κατευθυνόμενων- ιδεολογημάτων του κοινωνικού αυτοματισμού και της υστερίας σε βάρος κάθε τι Δημόσιου και κρατικού.

Εκδοχές άλλωστε αυτού του εκφασισμού συνιστούν και οι επιλογές που προωθεί η πολιτεία για την διαχείριση των κρίσεων, που αναδύονται στις ενδοσχολικές σχέσεις. Τι άλλο συνιστά, άλλωστε, η κυρίαρχη επιλογή της μετατροπής του σχολείου σε χώρο διαρκούς επιτήρησης και ιεραρχικής πειθαρχίας. Με ποινικοποίηση της μαθητικής ζωής, αυστηροποίηση των πειθαρχικών μέτρων, επιβολή κανόνων χωρίς διάλογο, αντιμετώπιση των μαθητών ως «προβλήματος» που πρέπει να ελεγχθεί. Με την περίφημη πλατφόρμα καταγγελίας bullying του Υπουργείου Παιδείας που αξιοποιείται από μία μικρή αλλά θορυβώδη μερίδα γονέων για καταγγελίες που στην πραγματικότητα στοχοποιούν εκπαιδευτικούς αλλά και συγκεκριμένα παιδιά και που τροφοδοτεί τον κοινωνικό κανιβαλισμό και αποτελεί βήμα καταγγελιών ή/και εκβιασμών. Με την σχεδιαζόμενη "πλατφόρμα αξιολόγησης", όπου ο κάθε αναρμόδιος για παιδαγωγικά θέματα θα αξιολογεί τη σχολική μονάδα και τους εκπαιδευτικούς με προφανή στόχο την αναβάθμιση του "κοινωνικού αυτοματισμού" μέσω της θεσμοθετημένης ρουφινιάς.

Είναι φανερά, ότι πρόκειται για μια οργανωμένη προσπάθεια μεταφοράς και στην σχολική πραγματικότητα τάσεων και ιδεολογημάτων, που ήδη έχουν διαποτίσει τμήματα της κοινωνίας. Πρόκειται για τα ιδεολογήματα που επενδύουν στην κοινωνική βαρβαρότητα, τον επιθετικό/βίαιο ατομισμό και την στοχοποίηση ενόχων -αποδιοπομπαίων τράγων, ενώ ταυτόχρονα προωθούν την απαξίωση και τον ευτελισμό των δημόσιων- κοινωνικών αγαθών, την κοινωνική προσφορά, τα δικαιώματα και τις ελευθερίες εν γένει.. Μια πολιτική που μετατρέπει τους γονείς σε «πελάτες» που έχουν πάντα δίκιο δημιουργώντας τους την ψευδαίσθηση ότι μπορούν κι εκείνοι "λιγάκι να διατάξουν» τους εκπαιδευτικούς, προσαρμόζοντας τις προτεραιότητες και την «ποιότητα» του παιδαγωγικού και διδακτικού έργου στις καταναλωτικές απαιτήσεις τους.

Προφανώς μέσα σε αυτή την ζοφερή πραγματικότητα την κεντρική θέση κατέχει η καλά σχεδιασμένη κυβερνητική συκοφάντηση και απαξίωση των εκπαιδευτικών.

Απαξίωση οικονομική: Με απώλεια του 60% της αγοραστικής δύναμης την τελευταία 5ετία, με 780 Ευρώ πρώτο μισθό, με τους/τις αναπληρωτές/τριες να οδηγούνται στα όρια μιας εξευτελιστικής διαβίωσης, με 5.000 παραιτήσεις την τελευταία 3ετία, γίνεται φανερό ότι η κυβέρνηση έχει επιλέξει για τον/την εκπαιδευτικό την κοινωνική θέση του "φτωχού και υποτιμημένου εργαζόμενου".

Απαξίωση επαγγελματική: Με ολοένα αυξανόμενη εντατικοποίηση της εργασίας τους, με συνεχώς διογκούμενη γραφειοκρατία, με συνεχείς -και συχνά αλληλοαναιρούμενες -ντιρεκτίβες, με ασφυκτικές προθεσμίες, με αφόρητες πιέσεις και "πανοπτικό" έλεγχο της εργασιακής τους καθημερινότητας, δουλειά στην τάξη μέχρι τα 67, οι εκπαιδευτικοί οδηγούμαστε καθημερινά σε κατάσταση εργασιακής εξουθένωσης.

Απαξίωση επιστημονική: Με την λυσσαλέα προσπάθεια επιβολής της αξιολόγησης που καταργεί ακόμη και τα ελάχιστα περιθώρια επιστημονικής- παιδαγωγικής αυτονομίας στην επιλογή μεθόδων και μέσων στην διδακτική πράξη. Με την μετατροπή του εκπαιδευτικού σε "τεχνικό σύμβουλο" εκμάθησης αποσπασματικών/ θραυσματικών δεξιοτήτων. Με επιδερμικές "καινοτομίες", που κάποτε αγγίζουν τα όρια της φαιδρότητας. Με παιδαγωγικούς πομφόλυγες (πχ "διαφοροποιημένη διδασκαλία"). Με αναλυτικά προγράμματα που είναι προσανατολισμένα στο κατώτερο επίπεδο στόχων, ακόμα και της τεχνοκρατικής προσέγγισης της εκπαίδευσης. Με έναν όγκο διδακτέας ύλης ακατανόητα πληθωρικό. Με 25 παιδιά στο τμήμα. Και, φυσικά, με την βαθμολογία να θεωρείται "κορωνίδα" της εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Και, δυστυχώς, όλα αυτά σε ένα πλαίσιο, όπου απουσιάζει οποιοδήποτε υποστηρικτικό πλέγμα, και χωρίς καθόλου υποδομές και διαδικασίες που θα φροντίζουν και θα εγγυώνται την ασφάλεια και την ευημερία όσων συμμετέχουν στην εκπαιδευτική διαδικασία.

Ακόμα χειρότερα, σε ένα καθεστώς που καθορίζεται από διαρκείς απειλές, από πογκρόμ πειθαρχικών διώξεων (κάποιες για "ψύλλου πήδημα") και την επιβολή ενός ασφυκτικού διοικητικού αυταρχισμού που μετατρέπει τον εκπαιδευτικό από παιδαγωγό σε υπό επιτήρηση υπάλληλο, μέσα σε ένα σχολείο όπου το οξυγόνο λιγοστεύει.

Με το νέο πειθαρχικό δίκαιο και την αξιολόγηση, το κράτος και τα στελέχη του υιοθετούν πλέον έναν ρόλο άκρως τιμωρητικό. Με ξεκάθαρο στόχο τη δημιουργία ενός κλίματος ατομικισμού και τρομοκρατίας μέσα στις εκπαιδευτικές κοινότητες, όπου ο καθένας θα φοβάται ότι από στιγμή σε στιγμή θα πέσει θύμα μιας αναφοράς, μιας ΕΔΕ, μιας κακής αξιολόγησης. Και ταυτόχρονα την στοχοποίηση των εκπαιδευτικών στα μάτια της ευρύτερης κοινωνίας και την μετατροπή τους σε "αποδιοπομπαίους τράγους", που θα φορτώσουν πάνω τους όλα τα αδιέξοδα στα οποία οδηγούν την εκπαίδευση οι κυβερνητικές πολιτικές.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ! ΩΣ ΕΔΩ!

Οι εκπαιδευτικοί των Δημόσιων Σχολείων είμαστε αυτοί και αυτές που στηρίζουμε καθημερινά το δημόσιο σχολείο δουλεύοντας κάτω από αντίξοες συνθήκες και απαιτούμε σεβασμό και αξιοπρέπεια. Το επιστημονικό, παιδαγωγικό και επαγγελματικό μας κύρος δεν το διαπραγματευόμαστε.

Απαιτούμε έμπρακτα την αναγνώριση αυτή, οικονομική, επαγγελματική και επιστημονική. Απαιτούμε τον απαραίτητο χώρο ελευθερίας για να μπορέσουμε να επιτελέσουμε τον παιδαγωγικό και κοινωνικό μας ρόλο.

Από την μεριά μας εμείς οι εκπαιδευτικοί που σε αυτούς τους χαλεπούς καιρούς συνεχίζουμε να "τολμάμε να διδάσκουμε" θα εντεινουμε τους αγώνες μας για να ξαναγίνει το δημόσιο σχολείο κοιτίδα γνώσης και χαράς, φορέας κοινωνικής αλλαγής και ελπίδας, και όχι μια αρένα «ανθρωποφαγίας», για να μη θρηνήσουμε ποτέ ξανά άλλη εκπαιδευτικό.

Συσπειρωμένοι γύρω από τους Συλλόγους Διδασκόντων και τα Σωματεία μας, προστατεύοντας ο ένας τον άλλον, η μία την άλλη, θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε καθημερινά για να ανατρέψουμε όλες τις πολιτικές και τις ιδεολογίες που απαξιώνουν και υποβαθμίζουν το Δημόσιο Σχολείο.

ΑΜΕΣΑ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ

- ✓ Απόσυρση των πειθαρχικών και κατάργηση του νέου πειθαρχικού και της αξιολόγησης
- ✓ Κατάργηση της πλατφόρμας Bullying, η οποία αξιοποιείται ως εργαλείο εκβιασμού, εκφοβισμού και στοχοποίησης από μια μειοψηφική ομάδα γονέων.
- ✓ Απόσυρση της Ψηφιακής Πλατφόρμας για την Αξιολόγηση των Σχολικών Μονάδων Eduquality με την οποία το υπουργείο επιχειρεί να διασπείρει φόβο και να παραδώσει το εκπαιδευτικό σώμα στις ορέξεις του κοινωνικού κανιβαλισμού.
- ✓ Να σταματήσει άμεσα η προσαγωγή ή η πρόσκληση σε αστυνομικά τμήματα εκπαιδευτικών εξαιτίας καταγγελιών γονέων για πειθαρχικά ζητήματα Αύξηση των μισθών και των διορισμών, μείωση των ορίων συνταξιοδότησης.
- ✓ 15 παιδιά στο τμήμα. Μείωση της ύλης και κατάργηση "καινοτομιών" (π.χ. δεξιοτήτων, ενεργού πολίτη κλπ) ασύνδετων μεταξύ τους και με το συνολικό με το πρόγραμμα.
- ✓ Ουσιαστική στήριξη των μαθητών εκτός σχολείου με δωρεάν ψυχοκοινωνική υποστήριξη, ψυχοθεραπευτικές υπηρεσίες, υπηρεσίες που προάγουν την τέχνη και την κριτική σκέψη, σχολές γονέων, υλικοτεχνική υποστήριξη.
- ✓ Ψυχοκοινωνική υπηρεσία, εργοθεραπευτική, λογοθεραπευτική υποστήριξη σε κάθε σχολείο, όπως και νοσηλευτική υπηρεσία ανάλογα με τις ιατρικές ανάγκες των μαθητών. Έγκαιρη γνωμάτευση και υποστήριξη των μαθητών με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες ή/και αναπηρίες.
- ✓ Εξατομικευμένη ενίσχυση των σχολικών μονάδων με εκπαιδευτικούς ειδικής αγωγής - παράλληλης στήριξης και ΕΒΠ ανάλογα με τις διαγνωστικές εκθέσεις των ΚΕΔΑΣΥ. Κανένα voucher «πρώιμης παρέμβασης» στο δημόσιο νηπιαγωγείο.
- ✓ Αύξηση των μισθών και των διορισμών, μείωση των ορίων συνταξιοδότησης.